

PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SUZBIJANJU DJELA NUKLEARNOG TERORIZMA

I. USTAVNA OSNOVA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma sadržana je u članku 139. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" br. 41/2001 – pročišćeni tekst i 55/2001 – ispravak).

II. OCJENA STANJA I OSNOVNA PITANJA KOJA SE TREBAJU UREDITI ZAKONOM TE POSLJEDICE KOJE ĆE DONOŠENJEM ZAKONA PROISTEĆI

Republika Hrvatska je zaključno s travnjem 2005. godine potvrdila svih dvanaest konvencija Ujedinjenih naroda i protokola koji se tretiraju kao međunarodnopravni temelj u borbi protiv terorizma. Također, Republika Hrvatska je potvrdila i Protokol o izmjenama i dopunama Europske konvencije o suzbijanju terorizma iz 2003. godine, te je na trećem sastanku na vrhu Vijeća Europe održanom 16. svibnja 2005. godine u Varšavi predsjednik Vlade Republike Hrvatske dr. sc. Ivo Sanader potpisao Konvenciju Vijeća Europe o sprečavanju terorizma.

Dosadašnje aktivnosti na suzbijanju nuklearnog terorizma su se u najvećem dijelu odnosile na jačanje institucionalnih i tehničkih mjera za sprečavanje ili otkrivanje nedozvoljenog prometa nuklearnim i drugim radioaktivnim materijalom kao i posebnom opremom iz područja nuklearne tehnologije s mogućom primjenom u razvitku oružja (oprema dvojne namjene). Te aktivnosti provodi Državni zavod za nuklearnu sigurnost kao središnje tijelo državne uprave nadležno za poslove nuklearne sigurnosti. U navedenim aktivnostima posebno valja spomenuti nabavku opreme za otkrivanje nuklearnog i drugog radioaktivnog materijala u okviru pilot projekta nadzora nedozvoljenog prometa na graničnom prijelazu Bregana, koji se realizira uz tehničku pomoć Međunarodne agencije za atomsku energiju i obučavanje carinskog osoblja GP Bregana za uporabu osobne i ručne opreme za otkrivanje nuklearnog i drugog radioaktivnog materijala. Stacionarna oprema za otkrivanje nuklearnog i drugog radioaktivnog materijala na GP Bregana ugradit će se tijekom radova rekonstrukcije u 2006. godini.

Od međunarodnih aktivnosti treba spomenuti sudjelovanje na radionicama o američkim, švedskim i njemačkim iskustvima u kontroli robe dvojne namjene i stručni posjet institucijama SAD za kontrolu prometa osjetljivih/opasnih roba, kao i sudjelovanje sudjelovali su na više međunarodnih konferencija o nuklearnoj sigurnosti, fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala, neširenju nuklearnog oružja i suzbijanju nuklearnog terorizma.

Od kontinuiranih aktivnosti mora se spomenuti sudjelovanje predstavnika Državnog zavoda za nuklearnu sigurnost, u Nacionalnom povjerenstvu za Inicijativu za sprečavanje širenja oružja za masovno uništenje, te opreme, tehnologije i materijala vezanih uz to oružje.

Vlada Republike Hrvatske je na sjednici održanoj dana 21. travnja 2005. godine donijela Odluku o osnivanju međuresorske radne skupine za suzbijanje terorizma (Narodne novine, br. 54/05) čija je zadaća praćenje nacionalne provedbe odredaba rezolucija Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda i to rezolucije 1267 (1999), rezolucije 1373 (2001) o suzbijanju terorizma i 1566(2004) o prijetnji međunarodnom miru uzrokovanom terorističkim napadima, te za praćenje provedbe odredaba ostalih relevantnih međunarodnopravnih instrumenata, odnosno inicijativa u okviru Europske unije, NATO-a, Vijeća Europe i OESS-a na polju borbe protiv terorizma.

Od državnih tijela čiji su predstavnici zastupljeni u sastavu Međuresorske radne skupine za suzbijanje terorizma, u aktivnosti Republike Hrvatske na suzbijanju nuklearnog terorizma posebice su operativno i neposredno uključeni: Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo obrane, Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi, Državni zavod za zaštitu od zračenja i Državna uprava za zaštitu i spašavanje, posebno u dijelu sprječavanja nuklearnog terorizma te u saniranju posljedica u slučaju da dođe do napada nuklearnim materijalom, nuklearnim uređajem ili na nuklearni objekt. Ministarstvo zdravstva i socijalne skrbi i Državni zavod za zaštitu od zračenja kao dio svojih redovnih aktivnosti provode kontrolu radioaktivnog materijala i nadzor sigurnosti izvora ionizirajućeg zračenja. Ministarstvo obrane je u suradnji s još pet ministarstava bilo organizator tri svjetska kongresa o radiološkom, kemijskom i biološkom terorizmu, a održano je i nekoliko međunarodnih vježbi o djelovanju u slučaju terorizma.

Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma usvojena je u New Yorku, dana 13. travnja 2005. godine. U ime Republike Hrvatske Međunarodnu konvenciju o suzbijanju djela nuklearnog terorizma potpisao je predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić, dana 16. rujna 2005. u New Yorku. Konvenciju je potpisalo 115 država, od toga ih je 14 istu i ratificiralo. Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma nije još stupila na snagu, već će stupiti na snagu danom polaganja dvadeset druge isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu.

Ovim se Zakonom potvrđuje Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma, kako bi njezine odredbe u smislu članka 140. Ustava Republike Hrvatske (Narodne Novine broj 41/01 – pročišćeni tekst i ispravak 55/01) postale dio unutarnjeg pravnog poretka Republike Hrvatske.

Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma predstavlja međunarodnopravni instrument kojim se uspostavlja mehanizam koji bi, nakon stupanja na snagu, pridonio poboljšanju suradnje država stranaka u suzbijanju djela nuklearnog terorizma, a posebice stvaranju i usvajanju djelotvornih i praktičnih mjera za suzbijanje djela nuklearnog terorizma te progon i kažnjavanje njihovih počinitelja.

Bitna je svrha Konvencije da države stranke utvrde u svom nacionalnom zakonodavstvu djela iz članka 2. kao kažnjiva djela te da u slučajevima iz članka 9. stavka 1. i 2. Konvencije nad njima uspostave svoju nadležnost.

Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma uspostavlja mehanizam u prvom redu pravosudne suradnje te se istom uz ostalo utvrđuje:

- člankom 2. konvencije definiraju se djela koja se smatraju kažnjivima u smislu Konvencije;
- člankom 5. utvrđuju se obveze država stranaka da usvoje mjere koje mogu biti potrebne da se utvrde kao kažnjiva djela one radnje koje su navedene u članku 2. i da ta djela učine kažnjivima pomoću odgovarajućih sankcija koje uzimaj u obzir ozbiljnu narav ovih djela;
- članak 7. predviđa mehanizme uspostave suradnje između država stranaka kako bi spriječile radnje iz članka 2. i suprostavile se pripremama za izvršenje tih djela na svom području i području susjednih država; predviđa se razmjena informacija kako bi se otkrila, spriječila, suzbila i istražila kažnjiva djela te pokrenuli kazneni postupci protiv osoba za koje se sumnja da su počinile kažnjiva djela iz članka 2. – temeljem tog članka države stranke dužne su, nakon polaganja svoje isprve o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu notificirati svoja tijela za kontak za ostvarivanje oblika suradnje predviđenih ovim člankom;
- člankom 9. obvezuju se države stranke poduzeti mjere radi uspostave nadležnosti nad kažnjivim djelima iz članka 2. u slučajevima iz stavaka 1. i 2. toga članka – temeljem tog članka države stranke dužne su nakon polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu notificirati da su uspostavile svoju nadležnost za to;
- članak 10. propisuje obvezu izvješćivanja zainteresirane države o prisutnosti osobe koja je počinila kažnjivo djelo na državnom području te države ili je pritvorena.
- prema odredbi članka 13. stavka 5. odredbe međunarodnih ugovora o izručenju i dogovora sklopljenih između država stranaka smatraju se preinačenim u odnosima država stranaka ove Konvencije u pogledu kažnjivih djela navedenih u članku 2. u mjeri u kojoj nisu u skladu s Konvencijom.

Ostali članci govore o zajamčenju pravičnog postupka, izručenju, pravnoj pomoći u kaznenim stvarima – u istražnim radnjama, u svezi s kaznenim postupkom, postupkom izručenja, određuju se da se djela iz članka 2. u svrhu izručenja neće smatrati političkim kažnjivim djelima, te daju i druge odredbe koji u stvari uređuju u prvom redu oblike pravosudne suradnje.

Prihvatanjem odredbi Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma Republika Hrvatska pridružit će naporima međunarodne zajednice za poduzimanje svih raspoloživih mjera za sprečavanje nuklearnog terorizma kao jednog od osnovnih potencijalnih sigurnosnih problema u svijetu te prijetnji međunarodnom miru i sigurnosti.

Slijedom prihvatanja odredbi Konvencije i istom predviđenih uvjeta, oblika i načina suradnje, bit će potrebno izmijeniti zakonodavstvo (u prvom redu kazneno) Republike Hrvatske kako bi se isto, u pogledu djela iz članka 2. Konvencije, uskladilo s odredbama Konvencije, kako bi u slučajevima iz članka 9. stavka 1. i 2. u odnosu na takva kažnjiva djela uspostavila Republika Hrvatska uspostavila svoju nadležnost te kako bi se predvidjele odgovarajuće sankcije za takva kažnjiva djela. Republika Hrvatska u obvezi je priopćiti glavnom tajniku UN-a, kao depozitaru Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma, nakon polaganja svoje isprave o ratifikaciji, da je poduzela odgovarajuće mjere (uključujući izmjenu zakonodavstva) te

uspostavila svoju nadležnost za kažnjiva djela navedena u članku 2. u slučajevima navedenim u članku 9. stavku 1. i 2. Konvencije.

Isto tako, nakon okončanja unutarnjeg pravnog postupka te polaganja isprave o ratifikaciji, a prije stupanja Konvencije na snagu, bit će potrebno u skladu s člankom 7. Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma dostaviti glavnom tajniku UN-a obavijest o tijelu/ima za vezu odgovornom/ima za slanje i primanje podataka i ostvarivanje oblika suradnje predviđenih ovim člankom, a koja tjela trebaju biti stalno dostupna.

III. OCJENA POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Provedbom ovog Zakona ne nastaju posebne financijske obveze za koje bi trebalo planirati i osigurati dodatna sredstva u Državnom proračunu Republike Hrvatske.

IV. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora (Narodne novine br. 6/02 – pročišćeni tekst, 41/02, 91/03, 58/04) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima, navedenim u točki II., a kako bi se i Republika Hrvatska pridružila državama koje su već okončale svoje unutarnje pravne postupke i o tome izvijestile depozitara, pridonoseći time nastojanjima da ovaj međunarodni ugovor u skladu sa svojim odredbama što skorije stupi na snagu.

S obzirom na prirodu postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka ne mogu vršiti izmjene ili dopune teksta međunarodnog ugovora, predlaže se ovaj prijedlog zakona raspraviti i prihvatiti po hitnom postupku objedinjujući prvo i drugo čitanje.

V. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SUZBIJANJU DJELA NUKLEARNOG TERORIZMA S OBRAZLOŽENJEM

Na temelju članka 16. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora (Narodne novine br. 28/96), a polazeći od članka 139. Ustava Republike Hrvatske, predlaže se pokretanje postupka za donošenje Zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma.

Konačni prijedlog zakona o potvrđivanju Međunarodne konvencije o suzbijanju djela nuklearnog terorizma, glasi:

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU MEĐUNARODNE KONVENCIJE O SUZBIJANJU DJELA NUKLEARNOG TERORIZMA

Članak 1.

Potvrđuje se Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma usvojena dana 13. travnja 2005. godine u New Yorku, u izvorniku na engleskom, arapskom, kineskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku, a koju je Republika Hrvatska potpisala dana 16. rujna 2005. godine u New Yorku.

Članak 2.

Tekst Međunarodne konvencije iz članka 1. ovoga Zakona u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik, glasi:

Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma

Države stranke ove Konvencije

Imajući u vidu ciljeve i načela Povelje Ujedinjenih naroda u vezi održavanja međunarodnog mira i sigurnosti te poticanja dobrosusjedskih i prijateljskih odnosa i suradnje među državama,

Prisjećajući se Deklaracije prigodom pedesete obljetnice Ujedinjenih naroda od 24. listopada 1995,

Priznajući pravo svih država da razvijaju i primjenjuju nuklearnu energiju u miroljubive svrhe i njihove legitimne interese u potencijalnim koristima koje će proizlaziti iz miroljubive primjene nuklearne energije,

Imajući u vidu Konvenciju o fizičkoj zaštiti nuklearnog materijala iz 1980.,

Duboko zabrinuti za eskalaciju terorističkih djela u svim oblicima i manifestacijama po čitavom svijetu,

Prisjećajući se Deklaracije o mjerama za eliminiranje međunarodnog terorizma u prilogu Rezolucije Opće skupštine 49/60 od 9. prosinca 1994., u kojoj, među ostalim, države članice Ujedinjenih naroda ponovno potvrđuju svoju bezrezervnu osudu svih terorističkih djela, metoda i prakse kao kriminalnih i neopravdanih, bez obzira gdje i sa čije strane bili počinjeni, uključujući one koji ugrožavaju prijateljske odnose među državama i narodima i prijete teritorijalnom integritetu i sigurnosti država,

Konstatirajući da je Deklaracija također ohrabrila države da hitno pregledaju djelokrug postojećih međunarodnih pravnih odredbi o prevenciji, suzbijanju i eliminiranju terorizma u svim njegovim oblicima i manifestacijama, s ciljem osiguravanja opsežnog pravnog okvira koji će obuhvaćati sve aspekte ove problematike,

Prisjećajući se Rezolucije Opće skupštine 51/210 od 17. prosinca 1996., i Deklaracije koja dopunjava Deklaraciju iz 1994. o mjerama za eliminiranje međunarodnog terorizma koja je u prilogu iste,

Prisjećajući se isto tako da je, slijedom Rezolucije Opće skupštine 51/210, osnovan ad hoc odbor kako bi razradio, među ostalim, međunarodnu konvenciju o suzbijanje djela nuklearnog terorizma koja dopunjava postojeće srodne međunarodne instrumente,

Konstatirajući da djela nuklearnog terorizma mogu imati za rezultat najozbiljnije posljedice i mogu predstavljati prijetnju međunarodnom miru i sigurnosti,

Konstatirajući također da postojeće multilateralne pravne odredbe ne tretiraju adekvatno takve napade,

Uvjereni u hitnu potrebu povećanja međunarodne suradnje među državama u stvaranju i usvajanju djelotvornih i praktičnih mjera za prevenciju takvih terorističkih djela te proganjanju i kažnjavanju njihovih počinitelja,

Konstatirajući da aktivnostima vojnih snaga država rukovode propisi međunarodnog prava izvan okvira ove Konvencije i da isključenje izvjesnih akcija iz nadležnosti ove Konvencije ne tolerira ili ne ozakonjuje inače nezakonita djela, ili ne sprečava progon prema drugim zakonima,

Sporazumjele su se kako slijedi:

Članak 1.

U svrhu ove Konvencije:

1. «Radioaktivni materijal» znači nuklearni materijal i ostale radioaktivne tvari koje sadrže nuklide koji se spontano raspadaju (proces popraćen s emisijom jedne ili više vrsta ionizirajućeg zračenja, kao npr. alfa, beta, neutronske čestice i gama zrake) a koje mogu, zbog svojih radioloških ili fisilnih svojstava, uzrokovati smrt, ozbiljne tjelesne povrede ili značajne štete na imovini ili okolišu.
2. «Nuklearni materijal» znači plutonij, osim onoga s koncentracijom izotopa koja prelazi 80 posto u plutoniju-238; uranij-233; uranij obogaćen izotopom 235 ili 233; uranij koji sadrži mješavinu izotopa kao što se nalazi u prirodi, osim u obliku rude ili rudnih ostataka; ili bilo koji materijal koji sadrži jedan ili više gore spomenutih;

Pri čemu «uranij obogaćen izotopima 235 ili 233» znači uranij koji sadrži izotop 235 ili 233 ili oba u takvom iznosu da omjer zbroja ovih izotopa prema izotopu 238 bude veći od omjera izotopa 235 prema izotopu 238 koji se javlja u prirodi.

3. «Nuklearni objekt» znači:

(a) svaki nuklearni reaktor, uključujući reaktore montirane na plovila, vozila, letjelice ili svemirske objekte za primjenu kao izvore energije kako bi se pokretala takva plovila, vozila, letjelice ili svemirski objekti ili u bilo koju drugu svrhu;

(b) svako postrojenje ili sredstvo koje se koristi za proizvodnju, skladištenje, preradu ili transport radioaktivnog materijala.

4. «Uređaj» znači:

(a) svaki nuklearni eksplozivni uređaj; ili

(b) svaki uređaj koji raspršuje radioaktivni materijal ili emitira zračenje koje može, zbog svojih radioloških svojstava, uzrokovati smrt, ozbiljnu tjelesnu povredu ili značajno oštećenje imovine ili okoliša.

5. «Državni ili vladin objekt» uključuje svaki stalni ili privremeni objekt ili sredstvo koje koriste ili angažiraju predstavnici države, članovi vlade, zakonodavstva ili sudstva ili službenici ili zaposlenici države ili bilo koje javne vlasti ili subjekti ili zaposleni ili službenici međuvladine organizacije u vezi sa svojim službenim dužnostima.

6. «Vojne snage države» znači oružane snage države koje su organizirane, obučene i opremljene prema svojim unutarnjim propisima s primarnim ciljem nacionalne obrane ili sigurnosti i osobe koje djeluju kao podrška ovih oružanih snaga koje su pod njihovim formalnim zapovjedništvom, kontrolom i odgovornošću.

Članak 2.

1. Svaka osoba čini kažnjivo djelo u okviru značenja ove Konvencije ako ta osoba nezakonito i namjerno:

(a) posjeduje radioaktivni materijal ili izrađuje ili posjeduje uređaj:

(i) s namjerom da prouzroči smrt ili ozbiljnu tjelesnu ozljedu; ili

(ii) s namjerom da prouzroči značajno oštećenje imovine ili okoliša;

(b) na bilo koji način koristi radioaktivni materijal ili uređaj, ili koristi ili oštećuje nuklearne objekte na način koji oslobađa ili postoji opasnost da oslobodi radioaktivni materijal:

(i) s namjerom da prouzroči smrt ili ozbiljnu tjelesnu ozljedu; ili

(ii) s namjerom da prouzroči značajno oštećenje imovine ili okoliša, ili

(iii) s namjerom da prisili fizičku ili pravnu osobu, međunarodnu organizaciju ili državu da učini ili se suzdrži od činjenja neke radnje.

2. Svaka osoba također čini kažnjivo djelo ako ta osoba:

(a) prijeti, u okolnostima koje ukazuju na vjerojatnost prijetnje, da će počinuti kažnjivo djelo kako je navedeno u stavku 1. (b) ovog članka; ili

(b) zahtijeva nezakonito i namjerno radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekt prijetnjom, u okolnostima koje ukazuju na vjerojatnost prijetnje, ili primjenom sile.

3. Svaka osoba također čini kažnjivo djelo ako ta osoba pokuša počinuti kažnjivo djelo kao što je navedeno u stavku 1. ovog članka.

4. Svaka osoba također čini kažnjivo djelo ako ta osoba:

(a) sudjeluje kao suučesnik u kažnjivom djelu kao što je navedeno u stavku 1, 2. ili 3. ovog članka; ili

(b) organizira ili upućuje druge da čine kažnjivo djelo kao što je navedeno u stavku 1, 2. ili 3. ovog članka; ili

(c) na bilo koji drugi način doprinosi jednom ili više kažnjivih djela kao što je navedeno u stavku 1, 2. ili 3. ovog članka od strane grupe osoba koje djeluju sa zajedničkom svrhom; takva aktivnost treba biti namjerna te bilo s ciljem nastavljanja opće kriminalne djelatnosti ili cilja grupe ili se treba izvršiti sa znanjem o namjeri grupe da počinu dotično kažnjivo djelo ili kažnjiva djela.

Članak 3.

Ova se Konvencija neće primjenjivati kad se kažnjivo djelo počinu u okviru jedne države, pretpostavljeni počinitelj i žrtve su državljani te države, pretpostavljeni počinitelj je nađen na državnom području te države i ni jedna druga država nema osnove prema članku 9. stavku 1. ili 2, primijeniti nadležnost, osim što će se odredbe članka 7, 12, 14, 15, 16. i 17, već prema prigodi, primjenjivati u tim slučajevima.

Članak 4.

1. Ništa u ovoj Konvenciji neće utjecati na druga prava, obveze i odgovornosti država i pojedinaca prema međunarodnom pravu, posebno ciljevima i načelima Povelje Ujedinjenih naroda i međunarodnog humanitarnog prava.

2. Aktivnosti oružanih snaga tijekom oružanog sukoba, obzirom da se te odredbe podrazumijevaju prema međunarodnom humanitarnom pravu, koje to pravo regulira, nisu regulirane ovom Konvencijom, a aktivnosti koje poduzimaju vojne snage države pri vršenju njihovih službenih dužnosti, u onoj mjeri u kojoj ih reguliraju drugi propisi međunarodnog prava, nisu regulirane ovom Konvencijom.

3. Odredbe stavka 2. ovog članka neće se tumačiti kako bi se zanemarila ili ozakonila inače nezakonita djela, ili spriječilo gonjenje prema drugim zakonima.

4. Ova se Konvencija ne odnosi, niti se može tumačiti kao da se odnosi, ni na koji način, na pitanje zakonitosti primjene ili prijetnje primjenom nuklearnog oružja od strane država.

Članak 5.

Svaka država stranka će usvojiti one mjere koje mogu biti potrebne:

(a) da utvrdi kao kažnjiva djela prema svom nacionalnom pravu ona djela koja su utvrđena u članku 2;

(b) da ta djela učini kažnjivima pomoću odgovarajućih kazni koje uzimaju u obzir ozbiljnu narav ovih djela.

Članak 6.

Svaka država stranka će usvojiti one mjere koje bi mogle biti potrebne, uključujući, kad je to prikladno, domaće zakonodavstvo, kako bi osigurala da se kaznena djela u okviru djelokruga ove Konvencije, posebno kad im je namjera ili su sračunata na to da proizvedu stanje straha u javnosti ili u grupi osoba ili posebnih osoba, ne mogu ni u kojim okolnostima opravdavati uzimanjem u obzir političke, filozofske, ideološke, rasne, etničke, vjerske ili bilo koje slične prirode te se kažnjavaju kaznama koje su u skladu s njihovom ozbiljnom prirodom.

Članak 7.

1. Države stranke će surađivati pomoću:

(a) poduzimanja svih izvedivih mjera, uključujući, ako je to potrebno, prilagodbu njihovog nacionalnog prava, kako bi spriječile i suprotstavile se pripremama na svom državnom području za počinjenje u okviru ili izvan svojih državnih područja kažnjivih djela navedenih u članku 2, uključujući mjere zabrane na njihovim državnim područjima nezakonitih djelatnosti osoba, grupa i organizacija koje ohrabruju, potiču, organiziraju, svjesno financiraju ili svjesno pružaju tehničku pomoć ili informacije ili se uključuju u izvršenje tih kažnjivih djela;

(b) razmjene točnih i potvrđenih informacija u skladu s njihovim nacionalnim pravom i na način te prema uvjetima ovdje određenima, a koordinirajući administrativne i druge mjere koje se prema potrebi poduzimaju kako bi se otkrila, spriječila, suzbila i istražila kažnjiva djela navedena u članku 2. i također kako bi se pokrenuli kazneni postupci protiv osoba za koje se sumnja da su počinile ta kažnjiva djela. Država stranka će posebno poduzeti odgovarajuće mjere kako bi smjesta izvijestila druge države u vezi s člankom 9. u pogledu počinjenih kažnjivih djela navedenih u članku 2. kao i pripremama da se počine takva kažnjiva djela o kojima se doznalo, i također da izvijesti, kad je to moguće, međunarodne organizacije.

2. Države stranke će poduzeti odgovarajuće mjere u skladu sa svojim nacionalnim pravom da sačuvaju tajnost takvih eventualnih podataka koje prime u tajnosti na temelju odredbi ove Konvencije od druge države stranke ili učešćem u djelatnosti koja se provodi u cilju provedbe ove Konvencije. Ako države stranke pribave podatke međunarodnim organizacijama u tajnosti, poduzet će se koraci da se osigura da tajnost takvih informacija bude zaštićena.

3. Od država stranaka neće se tražiti ovom Konvencijom da pribavljaju nikakve informacije koje ne smiju priopćavati slijedom nacionalnog prava ili koje bi ugrozile sigurnost dotične države ili fizičku zaštitu nuklearnog materijala.

4. Države stranke će izvijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o svojim nadležnim tijelima i točkama za vezu odgovornima za slanje i primanje podataka koji se odnose na ovaj članak. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda će priopćiti takve informacije u vezi s nadležnim tijelima i točkama za vezu svim državama strankama i Međunarodnoj agenciji za atomsku energiju. Takva tijela i točke za vezu moraju biti stalno dostupni.

Članak 8.

U svrhu sprječavanja kažnjivih djela prema ovoj Konvenciji, države stranke će uložiti svaki napor kako bi primijenile prikladne mjere da osiguraju zaštitu radioaktivnog materijala, uzimajući u obzir odgovarajuće preporuke i funkcije Međunarodne agencije za atomsku energiju.

Članak 9.

1. Svaka država stranka će poduzeti one mjere koje bi mogle biti potrebne da uspostavi svoju nadležnost nad kažnjivim djelima utvrđenima u članku 2, kad:

(a) je kažnjivo djelo počinjeno na državnom području te države; ili

(b) je kažnjivo djelo počinjeno na brodu koji plovi pod zastavom te države ili zrakoplovu koji je registriran prema zakonima te države u vrijeme kad je kažnjivo djelo počinjeno; ili

(c) je kažnjivo djelo počinio državljanin te države.

2. Država stranka može također uspostaviti svoju nadležnost nad takvim kažnjivim djelom kad:

(a) je kažnjivo djelo počinjeno protiv državljanina te države; ili

(b) je kažnjivo djelo počinjeno na državnom ili vladinom objektu te države u inozemstvu, uključujući veleposlanstvo ili druge diplomatske ili konzularne prostore te države; ili

(c) je kažnjivo djelo počinila osoba bez državljanstva koja ima boravište na državnom području te države; ili

(d) je kažnjivo djelo počinjeno u pokušaju da se prisili ta država da učini ili se suzdrži od činjenja neke radnje; ili

(e) je kažnjivo djelo počinjeno na zrakoplovu kojim raspolaže vlada te države.

3. Nakon ratifikacije, prihvata, odobrenja ili pristupa ovoj Konvenciji, svaka država stranka će obavijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o nadležnosti koju je uspostavila prema svom nacionalnom pravu u skladu sa stavkom 2. ovog članka. Ako bi došlo do neke promjene, dotična država stranka će odmah obavijestiti glavnog tajnika.

4. Svaka država stranka će također poduzeti one mjere koje bi mogle biti potrebne da se uspostavi nadležnost nad kažnjivim djelima utvrđenima u članku 2. u slučajevima kad je pretpostavljeni počinitelj prisutan na njezinom državnom području a ona tu osobu ne izruči bilo kojoj od država stranaka koje su uspostavile svoju nadležnost u skladu sa stavkom 1. ili 2. ovog članka.

5. Ova Konvencija ne isključuje primjenu kaznene nadležnosti koju je država stranka uspostavila u skladu sa svojim nacionalnim pravom.

Članak 10.

1. Po primitku obavijesti da je počinjeno kažnjivo djelo navedeno u članku 2. ili je kažnjivo djelo u tijeku na državnom području države stranke ili da je osoba koja je počinila ili se sumnja da je počinila takvo kažnjivo djelo možda prisutna na njezinom državnom području, dotična država stranka će poduzeti mjere koje mogu biti potrebne prema njezinom nacionalnom pravu da istraži činjenice iz takve obavijesti.

2. Nakon što se uvjeri da joj okolnosti daju za pravo, država stranka na čijem državnom području se nalazi počinitelj ili pretpostavljeni počinitelj će poduzeti odgovarajuće mjere prema svojem nacionalnom pravu tako da osigura nazočnost te osobe u svrhu kaznenog gonjenja ili izručenja.

3. Svaka osoba u vezi s kojom se poduzimaju mjere navedene u stavku 2. ovog članka imat će pravo:

(a) stupiti odmah u kontakt s najbližim odgovarajućim predstavnikom države čiji je ta osoba državljanin ili koja je inače ovlaštena štiti prava te osobe ili, ako je to osoba bez državljanstva, države na čijem državnom području ta osoba ima boravište;

(b) da je posjeti predstavnik te države;

(c) da je se obavijesti o njezinim pravima prema podstavcima (a) i (b).

4. Prava na koja se poziva stavak 3. ovog članka će se primjenjivati u skladu sa zakonima i propisima države na državnom području koje je prisutan počinitelj ili pretpostavljeni počinitelj, pod uvjetom da postoji odredba da navedeni zakoni i propisi moraju omogućiti potpunu provedbu namjere koja služi osiguranju prava prema stavku 3.

5. Odredbe stavaka 3. i 4. ovog članka neće ometati pravo bilo koje države stranke koja postavlja zahtjev za nadležnošću u skladu sa člankom 9. stavcima 1.(c) ili 2.(c), da pozove Međunarodni odbor crvenog križa kako bi stupio u vezu i posjetio pretpostavljenog počinitelja.

6. Kad neka država stranka, slijedom ovog članka, stavi neku osobu u pritvor, odmah će obavijestiti, izravno ili putem glavnog tajnika Ujedinjenih naroda države stranke koje su uspostavile nadležnost u skladu s člankom 9. stavcima 1. i 2, i ako to smatra preporučljivim, eventualno druge zainteresirane države stranke, o činjenici da je ta osoba u pritvoru i o okolnostima koje daju pravo za pritvaranje te osobe. Država koja vrši istragu razmatranu u stavku 1. ovog članka odmah će obavijestiti navedene države stranke o svojim nalazima te će navesti da li namjerava provesti suđenje.

Članak 11.

1. Država stranka na čijem državnom području se nalazi pretpostavljeni počinitelj će, u slučajevima na koje se primjenjuje članak 9, ako ne vrši izručenje te osobe, biti obvezna, bez iznimke i bez obzira da li je kažnjivo djelo počinjeno na njezinom državnom području, uputiti slučaj bez nepotrebnog odlaganja svojim nadležnim tijelima u svrhu gonjenja, postupajući u skladu sa zakonima te države. Te vlasti će donositi svoju odluku na isti način kao u slučaju bilo kojeg drugog ozbiljnog kažnjivog djela prema zakonima te države.

2. Kad god je nekoj državi stranci dopušteno prema njezinom nacionalnom pravu da izruči ili drugačije preda jednog od svojih državljana tek uz uvjet da ta osoba bude vraćena toj državi da odsluži kaznu koju dobije kao rezultat sudskog procesa ili postupka za koji je traženo izručenje ili predaja te osobe, pa se ta država i država koja traži izručenje osobe suglase s tom opcijom i drugim uvjetima koje mogu smatrati prikladnima, takvo uvjetovano izručenje ili predaja bit će dovoljni za izvršenje obveze navedene u stavku 1. ovog članka.

Članak 12.

Svakoj osobi koja se pritvori ili u vezi s kojom se poduzmu druge mjere ili postupci u vezi s ovom Konvencijom bit će zajamčen pravičan postupak, uključujući uživanje svih prava i jamstava u skladu sa zakonom države na državnom području koje se nalazi ta osoba i važećih odredbi međunarodnog prava, uključujući međunarodno pravo o ljudskim pravima.

Članak 13.

1. Kažnjiva djela navedena u članku 2. smatrat će se da pripadaju kažnjivim djelima koja dopuštaju izručenje u bilo kojem sporazumu o izručenju koji postoji između bilo kojih država stranaka prije stupanja na snagu ove Konvencije. Države stranke se obvezuju da će uključiti takva kažnjiva djela kao kažnjiva djela koja dopuštaju izručenje u svakom sporazumu koji kasnije bude sklopljen među njima.

2. Kad neka država stranka koja izvrši izručenje pod uvjetom postojanja sporazuma primi zahtjev za izručenjem od druge države stranke s kojom nema sporazuma o izručenju, država od koje je to traženo može, po svom nahođenju, smatrati ovu Konvenciju pravnom osnovom za izručenje u pogledu kažnjivih djela navedenih u članku 2. Izručenje će biti predmetom drugih uvjeta propisanih zakonom države od koje je zatraženo izručenje.

3. Države stranke koje ne izvrše izručenje koje je uvjetovano postojanjem sporazuma priznat će kažnjiva djela navedena u članku 2. kao kažnjiva djela koja mogu uvjetovati izručenje među sobom, pod uvjetima koje propisuje zakon države od koje je zatraženo izručenje.

4. Ako je to potrebno, kažnjiva djela navedena u članku 2. bit će tretirana u svrhu izručenja među državama strankama kao da su ista počinjeni ne samo na mjestu gdje su se dogodila nego također i na državnom području država koje su uspostavile nadležnost u skladu s člankom 9. stavcima 1. i 2.

5. Odredbe svih međunarodnih ugovora o izručenju i dogovora među državama strankama u pogledu kažnjivih djela navedenih u članku 2. smatrat će se preinačenima među državama strankama u mjeri u kojoj nisu u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 14.

1. Države stranke pružit će jedna drugoj najveću moguću pomoć u vezi s istraživanjem ili kaznenim postupkom ili postupkom izručenja vođenim u pogledu kažnjivih djela navedenih u članku 2, uključujući pomoć u pribavljanju dokaza koje imaju na raspolaganju za te postupke.

2. Države stranke će izvršavati svoje obveze iz stavka 1. ovog članka u skladu s eventualnim sporazumima ili drugim dogovorima o uzajamnoj pravnoj pomoći koji među njima mogu postojati. U odsustvu takvih sporazuma ili dogovora, države stranke će pružiti jedna drugoj pomoć u skladu s njihovim nacionalnim pravima.

Članak 15.

Ni jedno od kažnjivih djela navedenih u članku 2. neće se smatrati, u svrhu izručenja ili uzajamne pravne pomoći, političkim kažnjivim djelom ili kažnjivim djelom koje je povezano s političkim kažnjivim djelom ili kao kažnjivo djelo nadahnuto političkim motivima. Prema tome, zahtjev za izručenjem ili za uzajamnom pravnom pomoći koji se temelji na takvom kažnjivom djelu ne bi se smio odbiti zbog isključivog razloga da se tiče političkog kažnjivog djela ili kažnjivog djela povezanog s političkim kažnjivim djelom ili kažnjivim djelom nadahnutim političkim motivima.

Članak 16.

Ništa u ovoj Konvenciji neće se tumačiti kao nešto što nameće obvezu izručenja ili uzajamnog pružanja pravne pomoći ako država stranka od koje se to traži ima utemeljene razloge vjerovati da je zahtjev za izručenjem radi kažnjivih djela navedenih u članku 2. ili za uzajamnom pravnom pomoći u pogledu takvih kažnjivih djela, učinjen u svrhu progona ili kažnjavanja osobe na račun rase, vjere, nacionalnosti, etničkog podrijetla ili političkog uvjerenja takve osobe ili bi udovoljavanje zahtjevu dovelo do predrasude u pogledu položaja te osobe iz bilo kojeg od ovih razloga.

Članak 17.

1. Osoba koja je zadržana u pritvoru ili služi kaznu na državnom području jedne države stranke čija se prisutnost traži u drugoj državi stranci u svrhu svjedočenja, prepoznavanja ili inače pružanja pomoći da se dobije dokaz za istragu ili progon kažnjivih djela prema ovoj Konvenciji, može se premjestiti ako se udovolji slijedećim uvjetima:

(a) ako ta osoba dade slobodno svoj svjestan pristanak; i

(b) nadležna tijela obiju država se suglase, ako su uvjeti takvi kakve te države mogu smatrati prikladnima.

2. U svrhu ovog članka:

(a) država u koju se osoba premješta imat će ovlasti i obvezu da osobu koja se premješta drži u pritvoru, ukoliko se od nje ne traži drugačije ili je ne ovlasti država iz koje se osoba premješta;

(b) država u koju se osoba premješta će bez odgode provesti svoju obvezu da vrati osobu u pritvor države iz koje je osoba premještena kako je unaprijed dogovoreno, ili kako je inače dogovoreno, među nadležnim tijelima obiju država;

(c) država u koju se osoba premješta neće zahtijevati od države iz koje se osoba premješta da se pokrene postupak izručenja za povrat te osobe;

(d) osobi koja se premješta pripisat će se u rok kazne koju služi u državi iz koje je premještaju vrijeme provedeno u pritvoru države u koju je premještaju.

3. Ukoliko se država stranka iz koje neka osoba treba biti premještena u skladu s ovim člankom ne suglasi, ta osoba, bez obzira na svoje državljanstvo, neće biti progonjena ili zadržana u pritvoru ili podvrgnuta bilo kojem ograničenju svoje osobne slobode na državnom području države u koju je ta osoba premještena u pogledu djela ili uvjerenja prije svog odlaska s državnog područja države iz koje je takva osoba premještena.

Članak 18.

1. Nakon zapljene ili drugog načina preuzimanja kontrole nad radioaktivnim materijalom, uređajima ili objektima, nakon počinjenja kažnjivog djela navedenog u članku 2, država stranka u posjedu takvih stvari će:

(a) poduzeti mjere za osiguranje da radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekt bude bezopasan;

(b) osigurati da se nuklearni materijal drži u skladu sa zaštitnim mjerama Međunarodne agencije za atomsku energiju; i

(c) obratiti pozornost na preporuke za fizičku zaštitu i zdravstvene i sigurnosne standarde koje je objavila Međunarodna agencija za atomsku energiju.

2. Po završetku postupaka povezanih s kažnjivim djelima navedenim u članku 2, ili ranije ako se to zahtijeva međunarodnim pravom, radioaktivni materijal, uređaj ili nuklearni objekt treba se vratiti, nakon konzultacija (posebno, u vezi načina povratka i skladištenja) sa državama strankama kojih se to tiče državi stranci kojoj pripada, državi stranci čija je fizička ili pravna osoba koja posjeduje takav radioaktivni materijal, uređaj ili objekt, državljanin ili stanovnik, ili državi stranci s čijeg je državnog područja bio ukraden ili inače nezakonito pribavljen.

3. (a) Kad je državi stranci zabranjeno nacionalnim ili međunarodnim pravom da vrati ili prihvati takav radioaktivni materijal, uređaj ili objekt ili kad se dotična država stranka suglasi, prema stavku 3.(b) ovog članka, država stranka u posjedu radioaktivnog materijala, uređaja ili nuklearnog objekta će nastaviti poduzimati korake opisane u stavku 1. ovog članka; takav radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti trebaju se upotrijebiti samo u mirnodopske svrhe;

(b) Ako nije zakonito za državu stranku koja je u posjedu radioaktivnog materijala, uređaja ili objekta da ih posjeduje, ta država će osigurati da budu stavljeni što prije u posjed države za koju takvo posjedovanje jest zakonito i koja je, kad je to prikladno, pribavila uvjerenja u skladu sa zahtjevima stavka 1. ovog članka u konzultaciji s tom državom, u svrhu toga da se materijal učini neškodljivim; takav radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti bit će korišteni u mirnodopske svrhe.

4. Ako radioaktivni materijal, uređaji ili nuklearni objekti na koje se pozivaju stavak 1. i 2. ovog članka ne pripadaju bilo kojoj od država stranki ili državljaninu ili stanovniku države stranke i nisu ukradeni ili inače nezakonito pribavljeni s državnog područja države stranke, ili ako je država voljna primiti takve objekte prema stavku 3. ovog članka, posebna odluka u vezi s njihovim raspolaganjem će, prema stavku 3.(b) ovog članka, biti donesena nakon konzultacija između dotičnih država i eventualnih relevantnih međunarodnih organizacija.

5. U svrhu stavka 1, 2, 3. i 4. ovog članka, država stranka u posjedu radioaktivnog materijala, uređaja ili nuklearnog objekta može zahtijevati pomoć i suradnju drugih država stranaka, posebno dotičnih država stranaka, i eventualnih relevantnih međunarodnih organizacija, posebno Međunarodne agencije za atomsku energiju. Države stranke i relevantne međunarodne organizacije ohrabruju se da pruže pomoć prema ovom stavku u mjeri koliko god je to moguće.

6. Države stranke koje su uključene u raspolaganje ili zadržavanje radioaktivnih materijala, uređaja ili nuklearnog objekta prema ovom članku će izvijestiti glavnog direktora Međunarodne agencije za atomsku energiju o načinu na koji se postupilo s takvim objektom ili ga zadržalo. Glavni direktor Međunarodne agencije za atomsku energiju će podatke prenijeti drugim državama strankama.

7. U slučaju eventualnog ozračenja u vezi s kažnjivim djelom navedenim u članku 2, ništa u ovom članku neće utjecati ni na koji način na pravila međunarodnog prava koji reguliraju odgovornost za nuklearnu štetu, ili druga pravila međunarodnog prava.

Članak 19.

Država stranka u kojoj se sudi pretpostavljenom počinitelju će, u skladu sa svojim nacionalnim pravom i važećim postupcima, priopćiti konačni ishod postupka glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, koji će informacije prenijeti ostalim državama strankama.

Članak 20.

Države stranke će provesti međusobne konzultacije bilo izravno ili putem glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, uz pomoć međunarodnih organizacija prema potrebi, kako bi osigurale djelotvornu provedbu ove Konvencije.

Članak 21.

Države stranke će provoditi svoje obveze prema ovoj Konvenciji na način koji je u skladu s načelima potpune ravnopravnosti i teritorijalne cjelovitosti država i nemiješanja u unutarnje poslove drugih država.

Članak 22.

Ništa u ovoj Konvenciji ne ovlašćuje neku državu stranku da poduzima na državnom području druge države stranke provedbu nadležnosti i obavljanje funkcija koje su isključivo rezervirane za vlasti te druge države stranke njezinim nacionalnim pravom.

Članak 23.

1. Svaki spor između dvije ili više država stranaka u vezi s tumačenjem ili primjenom ove Konvencije koji ne bude mogao biti riješen pregovorima u razumnom vremenu će biti, na zahtjev jedne od njih, predan arbitraži. Ako se, u roku šest mjeseci od datuma predaje zahtjeva za arbitražom, stranke ne budu u stanju suglasiti o organiziranju arbitraže, bilo koja od ovih stranaka može spor uputiti Međunarodnom sudu, podneskom, u skladu sa Statutom Suda.

2. Svaka država može, u vrijeme potpisivanja, ratifikacije, prihvata ili odobrenja ove Konvencije ili pristupa, izjaviti da se ne smatra obveznom po stavku 1. ovog članka. Druge države stranke neće biti obvezane stavkom 1. u pogledu bilo koje države stranke koja je dala takvu rezervu.

3. Svaka država koja je dala rezervu u skladu sa stavkom 2. ovog članka može u bilo koje vrijeme povući tu rezervu obaviješću glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

Članak 24.

1. Ova Konvencija je otvorena za potpisivanje svim državama od 14. rujna 2005. do 31. prosinca 2006. u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku.

2. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju. Isprava o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju polaže se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

3. Ova Konvencija je otvorena za pristup svim državama. Isprava o pristupu polaže se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 25.

1. Ova Konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma polaganja dvadeset druge isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

2. Za svaku državu koja ratificira, prihvati, odobri ili pristupi Konvenciji nakon polaganja dvadeset druge isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu, Konvencija stupa na snagu tridesetog dana nakon što ta država položi ispravu o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu.

Članak 26.

1. Država stranka može predložiti izmjenu i dopunu Konvencije. Predložena izmjena i dopuna podnosi se depozitaru, koji će je odmah razaslati svim državama strankama.

2. Ako većina država stranaka zahtijeva od depozitara da se sazove konferencija kako bi se razmotrile predložene izmjene i dopune, depozitar poziva sve države stranke da prisustvuju takvoj konferenciji koja treba početi ne prije od tri mjeseca nakon slanja poziva.
3. Konferencija će uložiti napore da osigura da se izmjene i dopune usvoje konsenzusom. Ako to nije moguće, izmjene i dopune će se usvojiti dvotrećinskom većinom svih država stranaka. Svaku izmjenu i dopunu koja se usvoji na konferenciji depozitar će odmah razaslati svim državama strankama.
4. Izmjena i dopuna usvojena prema stavku 3. ovog članka stupa na snagu za svaku državu stranku koja položi svoju ispravu o ratifikaciji, prihvatu, pristupu ili odobrenju izmjene i dopune tridesetog dana od datuma kad dvije trećine država stranaka polože svoju odgovarajuću ispravu. Nakon toga, izmjena i dopuna stupa na snagu za svaku državu stranku tridesetog dana od datuma na koji ta država položi odgovarajuću ispravu.

Članak 27.

1. Svaka država stranka može otkazati ovu Konvenciju pisanom obaviješću glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.
2. Otkaz proizvodi učinak nakon godine dana od datuma primitka obavijesti od strane glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 28.

Izvornik ove Konvencije, čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španjolski tekst jednako vjerodostojni, položiti će se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, koji će ovjerene preslike poslati svim državama.

U POTVRDU OVOGA, dolje potpisani, propisno ovlašteni od svojih Vlada, potpisali su ovu Konvenciju, otvorenu za potpisivanje u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku dana 14. rujna 2005. godine.

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980, *Deeply concerned* about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Radioactive material" means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. "Nuclear material" means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby "uranium enriched in the isotope 235 or 233" means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. "Nuclear facility" means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. "Device" means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

(a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;

(b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:
 - (a) The offence is committed in the territory of that State; or
 - (b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or
 - (c) The offence is committed by a national of that State.
2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:
 - (a) The offence is committed against a national of that State; or
 - (b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or
 - (c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or
 - (d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or
 - (e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.
3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.
4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.
5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.
2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.
2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.
3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.

Članak 3.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove pravosuđa.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Međunarodna konvencija iz članka 1. ovoga Zakona, nije na snazi, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u Narodnim novinama.

OBRAZLOŽENJE

Uz članak 1.

Ovim se člankom potvrđuje Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma usvojena 13. travnja 2005. godine u New Yorku, u izvorniku na engleskom, arapskom, kineskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku, čime se iskazuje formalni pristanak Republike Hrvatske da bude vezana ovom Konvencijom, na temelju čega će ovaj prestanak biti iskazan i na međunarodnoj razini.

Uz članak 2.

U ovom se članku navodi tekst Međunarodne konvencije osuzbijanju djela nuklearnog terorizma u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik.

Uz članak 3.

Ovim se člankom uređuje da za provedba ovog Zakona u djelokrugu središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove pravosuđa.

Uz članak 4.

Odredbom ovog članka utvrđuje se da na dan stupanja na snagu ovoga Zakona Međunarodna konvencija o suzbijanju djela nuklearnog terorizma iz članka 1. ovog Zakona, nije na snazi, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu objaviti sukladno odredbi članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Uz članak 5.

Ovim člankom propisuje se stupanje na snagu Zakona.